

*Utskottet för rättsliga frågor
Ordföranden*

3.4.2019

Pavel Svoboda
Ordförande
Utskottet för rättsliga frågor
BRYSSEL

Ärende: Yttrande över den rättsliga grunden för förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om anpassning till artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt av ett antal rättsakter som föreskriver tillämpning av det föreskrivande förfarandet med kontroll (COM(2016)0799 – 2016/0400(COD))

Till ordföranden

Efter den preliminära överenskommelse som nåddes den 12 februari 2019 under de interinstitutionella förhandlingarna om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om anpassning till artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt av ett antal rättsakter som föreskriver tillämpning av det föreskrivande förfarandet med kontroll (2016/0400(COD), nedan kallat *förslaget*), som inbegriper överenskommelsen om ändringen av den rättsliga grunden till följd av den uppdelning av förslaget som man enats om, beslutade samordnarna i utskottet för rättsliga frågor den 18 februari 2019 att avge ett yttrande, i enlighet med artikel 39.3 i arbetsordningen, om lämpligheten i den rättsliga grunden för de två delarna av förslaget som följer av uppdelningen. Den preliminära överenskommelsen godkändes av Coreper den 27 februari 2019 och av utskottet för rättsliga frågor den 4 mars 2019. Uppdelningen godkändes därefter av talmanskonferensen den 7 mars 2019.

I – Bakgrund

Genom artikel 5a i beslut 1999/468/EG, ändrat genom rådets beslut 2006/512/EG (nedan kallat *kommittéförfarandebeslutet*), infördes det så kallade föreskrivande förfarandet med kontroll. År 2008 och 2009 antogs ett antal instrument för det föreskrivande förfarandet

med kontroll (anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll)¹. I och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget, och mot bakgrund av den nya rättsliga ramen som infördes genom artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget, måste kommittéförfarandebeslutet ses över. I förordning (EU) nr 182/2011 (nedan kallad *kommittéförfarandeförordningen*), som antogs för detta ändamål på grundval av artikel 291.3 i EUF-fördraget, utelämnades dock artikel 5a i kommittéförfarandebeslutet (om det föreskrivande förfarandet med kontroll) avsiktligt från tillämpningsområdet. Artikel 5a måste därför provisoriskt fortsätta att gälla med avseende på befintliga rättsakter som hänvisar till den artikeln. Å andra sidan måste regelverket i fråga så snart som möjligt anpassas i enlighet med Lissabonfördraget i syfte att undvika ett oklart rättsläge. År 2013 föreslog kommissionen i det syftet att anpassningen skulle slutföras med hjälp av tre omfattande förslag (de så kallade ”samlingsförslagen”), som parlamentet antog vid första behandlingen i februari 2014 på grundval av betänkanden från utskottet för rättsliga frågor. Förslagen drogs dock tillbaka av kommissionen, eftersom rådet inte kunde finna någon lösning.

När det nya interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016 trädde i kraft lade kommissionen fram två nya förslag till anpassning i december 2016, varav det ena är inriktat på lagstiftningsärenden på det rättsliga området² och det andra på de resterande politikområdena (förslaget, som omfattar 168 rättsakter).

I förslagets motivering, i avsnittet om val av rättslig grund, preciserar kommissionen att ”[d]etta förslag grundar sig på de rättsliga grunderna för alla ändrade grundläggande akter”. Det innebär att de bestämmelser i fördraget som utgör de rättsliga grunderna till kommissionens förslag motsvarar alla bestämmelser i fördraget som ingår i respektive rättslig grund för dessa 168 rättsakter. Den rättsliga grunden till förslaget var således, enligt kommissionen, artikel 33, artikel 43.2, artikel 53.1, artikel 62, artikel 64.2, artikel 91, artikel 100.2, artikel 114, artikel 153.2 b, artikel 168.4 a, artikel 168.4 b, artikel 172, artikel 192.1, artikel 207, artikel 214.3 och artikel 338.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). I motiveringen angav kommissionen även uttryckligen att ”[d]etta initiativ avser uteslutande de förfaranden som ska tillämpas på unionsnivå vid antagande av rättsakter på grundval av tilldelade befogenheter”.

Kommissionens hållning i fråga om den rättsliga grunden är i linje med den hållning som intogs under anpassningen till det föreskrivande förfarandet med kontroll och samlingsförslagen från 2013.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1137/2008 av den 22 oktober 2008 om anpassning till rådets beslut 1999/468/EG av vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, med avseende på det föreskrivande förfarandet med kontroll – Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll – Del I, EUT L 311, 21.11.2008, s. 1, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 219/2009 av den 11 mars 2009 om anpassning till rådets beslut 1999/468/EG av vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, med avseende på det föreskrivande förfarandet med kontroll – Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll – Del två, EUT L 87, 31.3.2009, s. 109, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1103/2008 av den 22 oktober 2008 om anpassning till rådets beslut 1999/468/EG av vissa rättsakter som omfattas av förfarandet i artikel 251 i fördraget, vad avser det föreskrivande förfarandet med kontroll – Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll – Del III, EUT L 304, 14.11.2008, s. 80.

² Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om anpassning till artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt av ett antal rättsakter på området rättsliga frågor som föreskriver tillämpning av det föreskrivande förfarandet med kontroll (2016/0399(COD)).

Den 12 februari 2019 kom de tre institutionernas förhandlare under trepartsmötet överens om att dela upp samlingsförslagen och avslutade förhandlingarna om 64 rättsakter som omfattades av det. De kom även överens om att förhandlingarna om de återstående 104 rättsakterna skulle fortsätta under nästa mandatperiod.

Efter uppdelningen kom man överens om att de bestämmelser i fördraget som utgör de rättsliga grunderna till den första delen av förslaget, som man enats om, skulle motsvara de bestämmelser i fördraget som ingår i respektive rättsliga grunder för de 64 rättsakter som omfattas av den delen, och följaktligen att de bestämmelser i fördraget som utgör de rättsliga grunderna till den återstående delen av förslaget, som man ännu inte enats om, skulle motsvara de bestämmelser i fördraget som ingår i de rättsliga grunderna för de 104 rättsakter som omfattas av den delen.

När det gäller den del av kommissionens förslag som man enades om under de interinstitutionella förhandlingarna den 12 februari 2019 är de rättsliga grunderna för de 64 rättsakterna artiklarna 33, 43.2, 53.1, 62, 91, 100.2, 114, 153.2 b, 168.4 b, 172, 192.1, 207.2, 214.3 och 338.1 i EUF-fördraget. Jämfört med kommissionens ursprungliga förslag har artiklarna 64.2 och 168.4 a i EUF-fördraget inte inbegripits, eftersom de utgör den rättsliga grunden för rättsakter som inte ingår i den första delen.

Den del av kommissionens förslag som man inte enats om, som omfattar de återstående 104 rättsakterna, skulle grundas på de bestämmelser i fördraget som motsvarar deras respektive rättsliga grunder, dvs. artiklarna 43.2, 53.1, 62, 91, 100.2, 114, 153.2 b, 168.4 a, 168.4 b, 192.1 och 338.1 i EUF-fördraget. Det bör påpekas att artikel 64.2 i EUF-fördraget inte hör till någon av de återstående 104 rättsakterna och att det faktum att den ursprungligen ingick i förslaget berodde på ett fel.

II – Relevanta fördragsartiklar

Artiklarna nedan är de rättsliga grunderna för den första delen av kommissionens förslag som medlagstiftarna enats om. De rör 64 rättsakter.

Artikel 33 i EUF-fördraget, som återfinns i kapitlet om tullsamarbete, lyder som följer:

Artikel 33

(f.d. artikel 135 FEG)

Inom fördragens tillämpningsområde ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet vidta åtgärder för att förstärka tullsamarbetet mellan medlemsstaterna och mellan de senare och kommissionen.

Artikel 43.2 i EUF-fördraget, som återfinns i avdelning III om jordbruk och fiskeri, lyder som följer:

Artikel 43.2

(f.d. artikel 37 FEG)

[...] 2. Europaparlamentet och rådet ska, i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, upprätta den gemensamma organisation av jordbruksmarknaderna som föreskrivs i artikel 40.1 och övriga bestämmelser som behövs för att uppnå målen för den gemensamma politiken för jordbruk och fiskeri.

Artikel 53.1 i EUF-fördraget, som återfinns i kapitlet om etableringsrätt i avdelningen om fri rörlighet för personer, tjänster och kapital, lyder som följer:

Artikel 53.1

(f.d. artikel 47 FEG)

1. För att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet utfärda direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis och till samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om inledande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare.

Artikel 62 i EUF-fördraget, som återfinns i kapitlet om tjänster i avdelningen om fri rörlighet för personer, tjänster och kapital, lyder som följer:

Artikel 62

(f.d. artikel 55 FEG)

Bestämmelserna i artiklarna 51-54 ska tillämpas på de sakområden som regleras i detta kapitel.

Artikel 91 i EUF-fördraget, som återfinns i avdelningen om transporter, lyder som följer:

Artikel 91

(f.d. artikel 71 FEG)

1. För att genomföra artikel 90 och med beaktande av transportfrågornas särskilda karaktär ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén fastställa

- a) gemensamma regler för internationella transporter till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorier,*
- b) de villkor under vilka utomlands hemmahörande transportföretag får utföra transporter i en medlemsstat,*
- c) åtgärder för att förbättra transportsäkerheten,*
- d) alla andra lämpliga bestämmelser.*

2. Vid beslut om de åtgärder som avses i punkt 1 ska sådana fall beaktas där tillämpningen av åtgärderna skulle kunna få allvarliga återverkningar på levnadsstandarden och sysselsättningen i vissa regioner samt på utnyttjandet av transportmedel.

Artikel 100.2, som sannolikt återfinns i avdelningen om transporter, lyder som följer:

Artikel 100.2

(f.d. artikel 80 FEG)

[...] 2. Europaparlamentet och rådet får i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet fastställa lämpliga bestämmelser för sjöfart och luftfart. De ska besluta efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén.

Artikel 114, som återfinns i kapitlet om tillnärmning av lagstiftning, lyder som följer:

Artikel 114

(f.d. artikel 95 FEG)

1. Om inte annat föreskrivs i fördragen ska följande bestämmelser tillämpas för att nå de mål som anges i artikel 26. Europaparlamentet och rådet ska i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.
2. Punkt 1 gäller inte bestämmelser om skatter och avgifter, bestämmelser om fri rörlighet för personer eller bestämmelser om anställdas rättigheter och intressen.
3. Kommissionen ska i sina förslag enligt punkt 1 om hälsa, säkerhet samt miljö- och konsumentskydd utgå från en hög skyddsnivå och särskilt beakta ny utveckling som grundas på vetenskapliga fakta. Europaparlamentet och rådet ska också, inom ramen för sina respektive befogenheter, sträva efter att nå detta mål.
4. Om en medlemsstat, efter det att Europaparlamentet och rådet, rådet eller kommissionen har beslutat om en harmoniseringsåtgärd, anser det nödvändigt att behålla nationella bestämmelser som grundar sig på väsentliga behov enligt artikel 36 eller som avser miljö- eller arbetsmiljöskydd, ska den till kommissionen anmäla dessa bestämmelser samt skälen för att behålla dem.
5. Dessutom gäller, utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 4, att om en medlemsstat efter det att Europaparlamentet och rådet, rådet eller kommissionen har beslutat om en harmoniseringsåtgärd anser det nödvändigt att införa nationella bestämmelser grundade på nya vetenskapliga belägg med anknytning till miljöskydd eller arbetsmiljöskydd för att lösa ett problem som är specifikt för den medlemsstaten och som har uppkommit efter beslutet om harmoniseringsåtgärden, ska medlemsstaten underrätta kommissionen om de planerade bestämmelserna samt om skälen för att införa dem.
6. Kommissionen ska inom sex månader efter en sådan anmälan som avses i punkterna 4 och 5 godkänna eller förkasta de ifrågasvarande nationella bestämmelserna sedan den konstaterat huruvida dessa utgör ett medel för godtycklig diskriminering eller innebär förtäckta handelshinder mellan medlemsstaterna samt huruvida de kommer att utgöra ett hinder för den inre marknadens funktion.
Om kommissionen inte fattar beslut inom denna period ska de nationella bestämmelser som avses i punkterna 4 och 5 anses godkända.
Om det är berättigat på grund av frågans komplexitet och om det inte finns någon fara för människors hälsa, får kommissionen meddela den berörda medlemsstaten att den period som avses i denna punkt kan förlängas med ytterligare högst sex månader.
7. Om en medlemsstat i enlighet med punkt 6 bemyndigas att behålla eller införa nationella bestämmelser som avviker från en harmoniseringsåtgärd, ska kommissionen omedelbart undersöka om den ska föreslå en anpassning av den åtgärden.
8. Om en medlemsstat tar upp ett särskilt problem som rör folkhälsan på ett område som tidigare har varit föremål för harmoniseringsåtgärder, ska medlemsstaten göra kommissionen uppmärksam på detta och kommissionen ska omedelbart undersöka om den ska föreslå rådet lämpliga åtgärder.
9. Med avvikelse från det förfarande som anges i artiklarna 258 och 259 kan kommissionen eller någon av medlemsstaterna hänskjuta ärendet direkt till Europeiska unionens domstol, om kommissionen eller medlemsstaten anser att en annan medlemsstat missbrukar befogenheterna enligt denna artikel.
10. De ovannämnda harmoniseringsåtgärderna ska vid behov omfatta en skyddsklausul som tillåter medlemsstaterna att på en eller flera av de icke-ekonomiska grunder som anges

i artikel 36 vidta provisoriska åtgärder, som ska vara underkastade ett kontrollförfarande från unionens sida.

Artikel 153.2 b, som återfinns i avdelningen som rör socialpolitik, lyder som följer [klargörande tillagt]:

Artikel 153.2 b

(f.d. artikel 137 FEG)

[...] 2. I detta syfte [dvs. att uppnå målen i artikel 151, genom EU:s stöd och komplettering av de verksamheter i medlemsstaterna som anges i punkt 1] kan Europaparlamentet och rådet

a) [...]

b) på de områden som avses i punkt 1 a–i genom direktiv anta minimikrav, som ska genomföras gradvis, varvid hänsyn ska tas till rådande förhållanden och tekniska bestämmelser i var och en av medlemsstaterna. I dessa direktiv ska sådana administrativa, finansiella och rättsliga ålägganden undvikas som motverkar tillkomsten och utvecklingen av små och medelstora företag. [...]

Artikel 168.4 b, som återfinns i avdelningen som behandlar folkhälsa, lyder som följer:

Artikel 168.4 b

(f.d. artikel 152 FEG)

[...] 4. Med avvikelse från artiklarna 2.5 och 6 a och i enlighet med artikel 4.2 k ska Europaparlamentet och rådet, i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, bidra till att de mål som anges i denna artikel uppnås genom att, för att klara av de gemensamma frågorna på säkerhetsområdet,

a) [...]

b) besluta om sådana åtgärder på veterinär- och växtskyddsområdet som direkt syftar till att skydda folkhälsan, [...]

Artikel 172, som återfinns i avdelningen om inrättande och utveckling av transeuropeiska nät, lyder som följer:

Artikel 172

(f.d. artikel 156 FEG)

De riktlinjer och övriga åtgärder som avses i artikel 171.1 ska antas av Europaparlamentet och rådet som ska besluta i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén.

Riktlinjer och projekt av gemensamt intresse som angår en medlemsstats territorium kräver den berörda medlemsstatens godkännande.

Artikel 192.1, som återfinns i avdelning XX om miljö, lyder som följer:

Artikel 192

(f.d. artikel 175 FEG)

1. Europaparlamentet och rådet ska i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén besluta om vilka åtgärder som ska vidtas av unionen för att uppnå de mål som anges i artikel 191. [...]

Artikel 207, som återfinns i avdelningen om den gemensamma handelspolitiken, lyder som följer:

Artikel 207

(f.d. artikel 133 FEG)

1. Den gemensamma handelspolitiken ska grunda sig på enhetliga principer, särskilt när det gäller ändring av tullsatser och ingående av tull- och handelsavtal som rör utbyte av varor och tjänster samt handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter, utländska direktinvesteringar, enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder, exportpolitik och handelspolitiska skyddsåtgärder, inbegripet åtgärder vid dumpning och subventioner. Den gemensamma handelspolitiken ska föras inom ramen för principerna och målen för unionens yttre åtgärder.

2. Europaparlamentet och rådet ska genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet besluta om åtgärder för att fastställa inom vilken ram den gemensamma handelspolitiken ska genomföras.

3. Om avtal ska förhandlas fram och ingås med ett eller flera tredjeländer eller internationella organisationer, ska artikel 218 tillämpas, om inte annat följer av de särskilda bestämmelserna i den här artikeln.

Kommissionen ska lägga fram rekommendationer för rådet, som ska bemyndiga kommissionen att inleda nödvändiga förhandlingar. Rådet och kommissionen ska se till att de avtal som förhandlas fram är förenliga med unionens inre politik och interna regler. Förhandlingarna ska föras av kommissionen inom ramen för de direktiv som rådet får utfärda och i samråd med en särskild kommitté som utses av rådet för att biträda kommissionen i denna uppgift. Kommissionen ska regelbundet rapportera till den särskilda kommittén och Europaparlamentet om förhandlingsläget.

4. Vid förhandlingar om och ingående av de avtal som avses i punkt 3 ska rådet besluta med kvalificerad majoritet.

Vid förhandlingar om och ingående av avtal inom handeln med tjänster och handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter samt utländska direktinvesteringar ska rådet besluta med enhällighet om avtalet omfattar bestämmelser för vilka enhällighet krävs för att interna regler ska kunna antas.

Rådet ska även besluta med enhällighet när det gäller förhandlingar om och ingående av avtal

a) på områden som rör handel med kulturella och audiovisuella tjänster, om avtalen riskerar att negativt påverka unionens kulturella och språkliga mångfald,

b) på områden som rör handel med sociala tjänster och tjänster som avser utbildning och hälso- och sjukvård, om avtalen riskerar att allvarligt störa den nationella organisationen av sådana tjänster och negativt påverka medlemsstaternas ansvar för att tillhandahålla dessa.

5. Förhandlingar om och ingående av internationella avtal på transportområdet ska omfattas av avdelning VI i tredje delen och artikel 218.

6. Utövandet av de befogenheter som tilldelas genom denna artikel inom den gemensamma handelspolitiken ska inte påverka fördelningen av befogenheterna mellan unionen och medlemsstaterna och ska inte medföra någon harmonisering av medlemsstaternas lagar och andra författningar i den utsträckning som fördragen utesluter en sådan harmonisering.

Artikel 214.3, som återfinns i kapitlet om humanitärt bistånd, lyder som följer:

Artikel 214.3

[...] 3. Europaparlamentet och rådet ska i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet föreskriva åtgärder för att fastställa inom vilken ram unionens humanitära biståndsåtgärder ska genomföras.

Artikel 338.1, som återfinns i sjunde delen av EUF-fördraget om allmänna bestämmelser och slutbestämmelser, lyder som följer:

Artikel 338

(f.d. artikel 285 FEG)

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5 i protokollet om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet besluta om åtgärder för att framställa sådan statistik som behövs för unionens verksamhet.

III – Rättspraxis om den rättsliga grunden

Enligt domstolens fasta rättspraxis ska ”valet av rättslig grund för en rättsakt inom gemenskapen [...] ske utifrån objektiva kriterier, som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår bland annat rättsaktens syfte och innehåll”³. Val av felaktig rättslig grund kan därför motivera att den berörda rättsakten ogiltigförklaras.

När det gäller flera rättsliga grunder måste det fastställas om förslaget antingen

1. har flera olika avsikter eller flera olika beståndsdelar, och om en av dessa kan identifieras som den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelan, medan de andra enbart är av underordnad betydelse, eller
2. samtidigt har flera avsikter eller flera beståndsdelar vilka har ett sådant samband att de inte kan åtskiljas och den ena inte är sekundär och indirekt i förhållande till den andra.

Enligt domstolens rättspraxis måste rättsakten i det förra fallet grundas på en enda rättslig grund, nämligen den som krävs enligt den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelan, och i det senare fallet på de olika motsvarande rättsliga grunderna⁴.

Valet av rättslig grund bör i princip inte vara beroende av valet för tidigare rättsakter, men enligt fast rättspraxis måste den rättsliga grunden för en åtgärd fastställas med beaktande av dess eget syfte och innehåll och inte av den rättsliga grund som används för antagandet av andra EU-åtgärder, som i vissa fall kan ha liknande egenskaper. Om en rättsakt är utformad enbart som ett tillägg till eller en rättelse av en annan rättsakt utan att dess ursprungliga mål ändras, har unionslagstiftaren emellertid full rätt att grunda den senare rättsakten på den rättsliga grunden för den första akten⁵.

³ Mål C-45/86, kommissionen mot rådet (Allmänna tullförmåner), REG 1987, s. 1439, punkt 5; mål C-440/05, kommissionen mot rådet, REG 2007, s. I-9097; mål C-411/06, kommissionen mot parlamentet och rådet, REG 2009, s. I-7585.

⁴ Se det ovannämnda målet C-411/06, punkterna 46–47.

⁵ Se dom av den 21 juni 2018, Polen mot Europaparlamentet och rådet, C-5/16, EU:C:2018:483, s. 49, s. 69 och angiven rättspraxis.

IV. Förslagets syfte och innehåll

Genom Lissabonfördraget infördes delegerade akter och genomförandeakter, med en uttrycklig åtskillnad mellan dem (artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget). Efter Lissabonfördragets ikraftträdande finns det fortfarande ett antal rättsakter som antogs före Lissabonfördraget, vilka innehåller en hänvisning till det föreskrivande förfarandet med kontroll, och som kräver anpassning till artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget.

Förslaget omfattar, såsom tidigare angetts, de rättsakter som ingår i de tre förslag till anpassning av lagstiftningen som kommissionen antog 2013, samt en rättsakt som inte omfattades av förslaget från 2013, men som kräver anpassning, och som lagts till detta förslag. Det innehöll inte rättsakter som under tiden legat till grund för specifika förslag till rättsakter.

Den lagstiftningsstrategi som valts i förslaget är att ändra varje berörd rättsakt.

I synnerhet omformuleras den bestämmelse som innehåller de materiella befogenheterna för det föreskrivande förfarandet med kontroll i linje med ordalydelsen i standardbestämmelserna för artiklar om delegering av befogenheter. En standardartikel om utövandet av delegering införs i varje rättsakt och hänvisningarna till det föreskrivande förfarandet med kontroll utgår. I vissa fall har medlagstiftarna beslutat att det inte är nödvändigt att tilldela några befogenheter och begränsat sig till att stryka det föreskrivande förfarandet med kontroll. Enligt motiveringen i förslaget ”avser [detta] uteslutande de förfaranden som ska tillämpas på unionsnivå vid antagande av rättsakter på grundval av tilldelade befogenheter”.

De anpassningar och ändringar som ska göras på grundval av förslaget rör enbart förfaranden på unionsnivå och är därför fristående från eventuella åtgärder för införlivande i nationell lagstiftning. När det gäller direktiv, behöver medlemsstaterna följaktligen inte införliva dem.

V – Fastställande av lämplig rättslig grund

Ur juridisk synpunkt är det i princip inget problem att förslaget bygger på de rättsliga grunderna för alla ändrade rättsakter.

Som rättstjänsten helt riktigt påpekade är vissa av de berörda rättsakterna direktiv, medan det aktuella kommissionsförslaget avser antagandet av en förordning. I synnerhet artiklarna 53.1 och 153.2 b i EUF-fördraget, som utgör två av de rättsliga grunderna för den del av förslaget man enats om, ger parlamentet och rådet möjlighet att anta direktiv, men inte förordningar.

Såsom framgår av kommissionens ursprungliga val av rättsliga grunder och förslagets syfte och innehåll som beskrivs ovan, syftar det inte till att ändra rättsakterna i ordets vanliga bemärkelse. Tvärtom syftar det till att anpassa lagstiftning, som hänvisar till det föreskrivande förfarandet med kontroll, till den rättsliga ram som infördes i och med Lissabonfördraget. Det medför inget krav på ett införlivande från medlemsstaternas sida.

Det bör även påpekas att kommissionens strategi avseende den rättsliga grunden för förslaget följde den strategi som användes under anpassningen till det föreskrivande förfarandet med kontroll och samlingsförslagen från 2013.

Med hänsyn till ovanstående är det därför godtagbart att ett antal direktiv enligt denna förordning kommer att ändras inom ramen för de gränser som anges ovan.

VI – Slutsats och rekommendation

Mot bakgrund av föregående analys utgör artiklarna 33, 43.2, 53.1, 62, 91, 100.2, 114, 153.2 b, 168.4 b, 172, 192.1, 207.2, 214.3 och 338.1 i EUF-fördraget den korrekta rättsliga grunden för den preliminära överenskommelse som uppnåtts.

Samtidigt utgör artiklarna 43.2, 53.1, 62, 91, 100.2, 114, 153.2 b, 168.4 a, 168.4 b, 192.1 och 338.1 i EUF-fördraget den korrekta rättsliga grunden för den andra delen av förslaget, som kommer att antas av parlamentet som dess ståndpunkt vid första behandlingen.

Vid utskottssammanträdet den 1 april 2019 beslutade utskottet för rättsliga frågor enhälligt⁶, med 14 röster för, att rekommendera att, efter uppdelningen av förslaget, ovannämnda bör betraktas som den rättsliga grunden för den preliminära överenskommelsen, i enlighet med vad som föreslagits i den text som godkändes av Coreper den 27 februari 2019 och efter godkännande av utskottet för rättsliga frågor den 4 mars, och för parlamentets ståndpunkt vid första behandlingen för de 104 återstående rättsakterna i den andra delen i förslaget.

Med vänlig hälsning

Pavel Svoboda

⁶ Följande ledamöter var närvarande vid slutomröstningen: Pavel Svoboda (ordförande), Jean-Marie Cavada (vice ordförande), Mady Delvaux (vice ordförande), Max Andersson, Marie-Christine Boutonnet, Pascal Durand, Sajjad Karim, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Julia Reda, Evelyn Regner, Virginie Rozière, József Szájer, Julie Ward, Tadeusz Zwiefka och Mylène Troszczynski (suppleant för Gilles Lebreton i enlighet med artikel 200.2 i arbetsordningen).